

A lemondás regényei

Nőírók regényei a XIX. század második felében

FEUILLETON - LX. évfolyam, 27. szám, 2016. július 8.

Ismeretes, hogy az 1850-60-as évek fordulója körül a magyar irodalom vezéregyéniségei (elsősorban Gyulai Pál, Arany János és mások) bizonyos riadalommal kiáltották világgá, hogy korukban hatalmas arányban megsaporodtak a női írók, akik tevékenységükkel és műveikkel bizonyos mértékben veszélyt is jelentenek a magyar irodalom hagyományaira. S ha ennek az arálynak becslésében alighanem jelentősen tévedtek, annyi bizonyos, hogy a szabadságharc bukása utáni irodalmi életben jóval több nőíró jelentkezett, mint a megelőző évtizedekben együttvéve. S ami még érdekesebb: ezek között a női irodalmárok között magas lett az elbeszélők, a regényírók száma - míg a megelőző években a szórványosan megjelenő nők elsősorban lírát műveltek, most számos olyan elbeszélés, regény jelent meg, amelyeket nők írtak. S ezeknek a regényeknek már szinte önálló poétikájuk is kialakult - e regények női főszereplőkkel operálnak, női sorsokat választanak témául, s a női társadalmi szerepek lehetőségeit próbálják körüljárni.